

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA NR. 170 din data de 05.04.2023

Nr. dosar: 815/2022

Nr. petiție: 8017/08.11.2023

Petent:

Reclamat: Colegiul Național al Asistenților Sociali din România

Obiect: petenta reclamă că i-a fost respinsă cererea de atestare de liberă practică pentru că exista o hotărâre prin care se cere să aibă o vechime de minim 5 ani ca membru al CNASR

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

Numele, domiciliul sau reședința petentului

Numele, domiciliul, reședința sau sediul reclamatului

Colegiul Național al Asistenților Sociali din România- Sediul – București, Bd.Gheorghe Magheru, nr.31, et.6, sect.1

II. Procedura de citare

1. Prin adresele nr. 8017/22.11.2022, respectiv, 8509/22.11.2022 (filele 10-11 la dosar) s-a realizat citarea părților, cu termen de audiere în data de 19.12.2022. Petenta a fost prezenta la ședința de audieri, partea reclamată nu s-a prezentat.

2. Prin adresa înregistrată cu nr. 8933/09.12.2022 partea reclamată **Colegiul Național al Asistenților Sociali din România**, transmite punct de vedere (fila 12-82 la dosar).

3. Prin adresa înregistrată cu nr. 87/06.01.2023 petenta transmite concluziile scrise (fila 19-22 la dosar).

III. Susținerile părților

Susținerile petentei

4. Petenta susține că a solicitat Colegiului Național al Asistenților Sociali din România (denumit în continuare CNASR sau colegiu), în data de 16.08.2022, eliberarea atestatului de liberă practică, în acord cu art. 9 alin. 5 din Legea nr. 466/2004 privind statutul asistentului social (denumită în continuare Statut), în scopul exercitării profesiei în regim independent, în acest sens depunând un dosar cu documente din care să reiasă îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru acordarea atestatului de liberă practică, cu precizarea că avizul de exercitare a profesiei de asistent social, treapta de competență

Principal, i s-a eliberat în data de 07.07.2020, având o **experiență de aproape 17 ani în specialitatea diplomei de licență**, respectiv cea de asistent social, obținută în anul 1998, în cadrul Universității București - Facultatea de Sociologie, Psihologie, Pedagogie, Secția Asistență socială.

5. Petenta susține că nu exista CNASR la momentul angajării sale în funcția de asistent social și mai apoi în cea de consilier de probațiune și inspector de probațiune cu specializarea asistență socială. De asemenea, fostul angajator, respectiv Ministerul Justiției, nu a condiționat exercitarea respectivelor profesii de înscrierea în CNASR după înființarea acestui organism.

6. Petenta susține că, deoarece a vrut să-și continue activitatea profesională în specializarea diplomei de licență, în cadrul unui cabinet individual de asistență socială, singura modalitate legală de a face acest lucru a fost înscrierea în **RNASR (Registrul Național al Asistenților Sociali)**, potrivit art. 7 lit. c și art. 8 alin. 1 din Statut.(26.06.2020).

7. Petenta susține că i-a fost respinsă cerere de către Comisia de avizare și atestare profesională, invocând, printre altele, că pentru obținerea atestatului de liberă practică asistentul social trebuie să facă dovada că a practicat asistența socială pe o perioadă **de cel puțin 5 ani de la data obținerii titlului de licențiat în asistență socială și 5 ani de la data înscrierii în RNASR** *“Având în vedere că dumneavoastră sunteți înscrisă în RNASR începând cu data de 26.06.2020, solicitarea dumneavoastră nu a fost aprobată din cauză că nu îndepliniți condiția de vechime de minim 5 ani de la data înscrierii în RNASR”*.

8. Petenta precizează că, în respingerea cererii sale, CNASR a indicat dispozițiile art. 7 alin. 3 din Hotărârea nr. 8/2011 a Biroului Executiv potrivit căruia *„Perioada lucrată, după intrarea în vigoare a Legii nr. 466/2004, ca practică în domeniul asistenței sociale de către persoanele care până la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri nu au formulat cerere de înscriere în Colegiul Național al Asistenților Sociali nu se ia în calcul la stabilirea perioadei minime prevăzute la art. 9 alin. (5) Ut. a) din Legea nr. 466/2004, necesară pentru obținerea atestatului de liberă practică”*.

9. Petenta susține de asemenea că prevederile textului mai sus menționat subsecvent Statutului sunt limitative, discriminatorii și abuzive, precizând că nu a identificat niciun act normativ, dintre cele aflate în vigoare, potrivit căruia să rezulte **explicit condiția de 5 ani vechime de la momentul înscrierii în colegiu**. În acest sens, consideră că refuzul acordării atestatului de liberă practică se bazează pe o cutumă a acestui organism.

10. Petenta mai susține că fostului său coleg, consilierul de probațiune Iosif Csatlos Dima, i s-au acordat în aceeași zi atât aviz de exercitare a profesiei cu treapta de competență Principal, cât și atestat de liberă practică. Astfel, eliberarea atestatului de liberă practică în aceeași zi a exclus condiționarea acestuia de obținerea unei vechimi de 5 ani de la momentul înscrierii în colegiu, așa cum a fost invocată în cazul acesteia, petenta considerând că membrii comisiei au generat o situație discriminatorie, având o practică diferită în raport cu același tip de speță. Discriminarea este cu atât mai evidentă cu cât acordarea avizului, dar și a atestatului de liberă practică pentru dl. s-au produs ca urmare a unei cereri depuse după emiterea Hotărârii nr. 8/2011 a Biroului Executiv a CNASR. În acest sens, deși Hotărârea Biroului Executiv nr. 8/2011 a intrat în vigoare în

06.05.2011, avizul și atestatul de liberă practică i-au fost acordate colegului meu în data de 19.12.2011, deci la peste 7 luni distanță de la intrarea în vigoare a respectivei hotărâri.

11. Concluzionând petenta susține că Hotărârea Biroului Executiv nr. 8/2011 a CNASR este discreționară, discriminatorie și încalcă principiul ierarhiei actelor normative reglementat de Constituția României, dar și dispozițiile art. 4 alin. 3 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă în elaborarea actelor normative. Caracterul discriminatoriu, discreționar și restrictiv al acestui act administrativ în raport cu condițiile prevăzute de Statut (art. 9 alin. 5 lit. a) este determinat de conținutul art. 7 alin. 3 din Hotărârea nr 8/2011. Astfel prin felul în care a fost reglementat acest articol se creează o discriminare vădită și între categoriile de asistenți sociali:

- cei care au absolvit și s-au angajat anterior înființării CNASR, care au dobândit experiență practică relevantă în asistență socială până la înființarea acestui colegiu, experiență care nu le este însă luată în considerare la eliberarea atestatului; și

- cei care au absolvit asistența socială mai recent, care s-au înscris în colegiu pentru că altfel nu puteau exercita profesia și au acumulat în același timp și vechimea de minim 5 ani în profesie, așa cum prevede legea, și vechimea de 5 ani în RANSR, așa cum prevede cutuma.

Astfel, persoane mai tinere și cu mai puțină expertiză în domeniu beneficiază de dreptul de a li se elibera atestatul de liberă practică și de a desfășura activitatea în mod independent, în timp ce, cei care au absolvit printre primele generații și au dobândit experiență relevantă nu beneficiază de acest drept.

12. Petenta mai precizează de asemenea că atât în legătură cu solicitarea acesteia de a indica temeiul legal în baza căruia se condiționează acordarea atestatului de liberă practică de acumularea unei vechimi de 5 ani de la înscrierea în RANSR, cât și față de sesizarea unei practici discriminatorii de a acorda sau nu acorda atestat de liberă practică în mod discreționar, sub imperiul aceluiași acte normative, CNASR nu a oferit niciun punct de vedere în cadrul răspunsului oferit ca urmare a respingerii contestației formulate.

13. Prin **concluziile scrise** transmise petenta a luat la cunoștință de punctul de vedere transmis de către partea reclamată, și susține următoarele aspecte:

- în ce privește invocarea excepției de necompetență generală a CNCD, aceasta susține că nu a solicitat CNCD anularea Hotărârii nr. 8/2011 pentru a se invoca excepția necompetenței generale a CNCD în această chestiune.

- în ce privește excepția lipsei de interes invocată de reclamată, petenta arată faptul că nu a solicitat CNCD nicio intervenție în materia identificării de soluții cu privire la pierderea dreptului de exercitare a profesiei, ci doar a vrut să arate contextul în care se află prin refuzul CNASR de a-i elibera atestatul de liberă practică, refuz care o pune în situația de a nu practica asistența socială până nu împlinește cei 5 ani vechime în RANSR și chiar de a-și pierde efectiv dreptul de exercitare a profesiei.

- în continuare petenta se consideră discriminată față de toți asistenții sociali care au primit atestat de liberă practică fără a li se cere, în plus, vechimea de 5 ani în RANSR și nu doar față de fostul său coleg, Iosif Csatlos Dima, atâta timp cât legea statutului este încă în vigoare, iar solicitarea atestatului a cerut-o și aceasta, dar și asistenții sociali care au primit un astfel de document în temeiul aceluiași dispoziții, respectiv art. 9 alin. 1 și 5 lit. a coroborat cu art. 8 alin 1 și art. 7 din Legea nr. 466/2004.

- De asemenea se consideră discriminată în special față de colegii care au obținut atestat de liberă practică pe baza vechimii obținute anterior înființării CNASR, în acest sens aceasta, având o vechime de 4 ani și două luni atât în funcția de asistent social, cât și în cea de consilier de probațiune. Petenta mai precizează de asemenea, că, chiar și dacă s-ar admite, prin absurd, că nu i se recunoaște vechimea obținută de la momentul înființării colegiului până la momentul înscrierii în RNASR, în anul 2020, aceasta consideră că ar trebui să i se cumuleze vechimea obținută anterior înființării colegiului cu cea scursă de la momentul înscrierii, cu alte cuvinte să i se cumuleze cei 4 ani și două luni cu cei peste 2 ani scurși de la momentul înscrierii în RNASR.

Sușinerile părții reclamate

14. Prin adresa înregistrată cu nr. 8933/09.12.2022 partea reclamată transmite punct de vedere (fila 13-17 la dosar), prin care precizează următoarele aspecte:

- Petenta nu arată care este criteriul de discriminare utilizat de reclamat deși în motivarea în drept a cererii indică art 2 din O.G. nr. 137/2000.

- Reclamata apreciază că în prezenta cauză temeiul prev de art. 7, lit. g) din OG nr 137/2000 nu este aplicabil în condițiile în care, între petenta și reclamat nu au existat raporturi de muncă

- Nu sunt îndeplinite condițiile cumulative pentru constatarea faptei întrucât petenta și dl. Iosif Csatlos Dima nu s-au aflat în situații similare. Persoana indicată nu s-a aflat într-o situație similară în condițiile în care solicitarea de înscriere în Registrul Național al Asistenților Sociali (RNASR) și de eliberarea atestatului de liberă practică a fost făcută înainte de adoptarea Hotărârii nr. 8/2011, la data de 17.02.2011, iar rezoluția de admitere a cererii a fost data la 24.02.2011. Ulterior, documentele nu au fost emise imediat întrucât urma să aibă loc Congresul CNASR iar formularele tipizate au fost schimbate. Prin urmare s-a procedat la eliberarea documentelor ulterior, însă cererea a fost soluționată în temeiul legislației aplicabile la data formulării cererii, astfel după cum prevăd normele de procedură civilă.

- **Vis a vis de posibila discriminare în raport cu absolvenții de asistentă socială mai tineri** - reclamata apreciază că nici această situație nu poate fi interpretată în favoarea petentei în condițiile în care aceasta se află în culpă și cu bună știință începând cu anul 2004 a refuzat înscrierea în CNASR deși legea 466/2004 prevede în mod clar la art. 7 că asistentul social trebuie să îndeplinească cumultativ 3 condiții, dintre care a 3 a condiție este aceea de a fi înregistrat în Registrul Național al Asistenților Sociali din România (RNASR). Coroborat cu prevederile art. 8 în care se menționează că *"asistentul social își poate desfășura activitatea numai după aprobarea cererii de înscriere ca membru în Colegiu. Aprobarea cererii duce în mod automat la înregistrarea în Registrul Național al Asistenților Sociali din România (RNASR) și la eliberarea avizului de exercitarea profesiei."*

- Reclamata mai susține că petenta, deși cunoștea prevederile legale în vigoare de la data de 26 noiembrie 2004 și faptul că profesia de asistent social se exercită legal doar în condițiile anterior menționate, a ales în mod voit să nu respecte legea, formulând cererea de înscriere în Colegiu abia în anul 2020, când angajarea într-un proiect i-a fost condiționată de respectarea prevederilor legale privind exercitarea profesiei de asistent social, astfel după cum reiese din petiția formulată.

- Reclamata precizează că apărările potrivit cărora angajatorul nu i-ar fi condiționat desfășurarea activității de dobândirea calității de membru CNASR nu pot fi avute în vedere de CNCD în soluționarea cererii, în condițiile în care nimeni nu poate susține propria culpă în apărare și nici necunoașterea legii. Prin urmare apreciem că petenta nu este discriminată în raport cu alți absolvenți de asistență socială care au înțeles să respecte legea și sub acest aspect urmând a constata că nu sunt îndeplinite condițiile cumulative privind constatarea faptei de discriminare.

- **Vis a vis de posibila discriminare în raport cu absolvenții de asistență socială cetățeni străini** - reclamata apreciază că nici în această situație nu se poate reține un tratament discriminatoriu în condițiile în care asistenții sociali străini pot doar în anumite condiții să presteze activitatea în România, în contextul prestării de servicii. Aceștia nu își deschid cabinete de asistență socială în România și sunt supuși înregistrării pe baza dovedirii calității de membru în statul din care provin, astfel după cum rezultă fără dubiu din prev art. 10 din Legea 466/2004.

- Raportat la susținerile referitoare la o pretinsă adăugare la lege prin emitera Hotărârii nr. 8/2011, se **invocă excepția de necompetență generală a CNCD**, o astfel de cerere nefiind în competența sa, potrivit prev O.G. 137/2000.

- **Raportat la susținerile referitoare la o potențială discriminare a petentei raportat la prevederile art. 1 din Anexa 1 a Hotărârii nr. 1/2011**, și trecerea a 8 ani de la momentul încetării activității de asistent social, reclamata invocă în principal **excepția lipsei de interes** și în subsidiar solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată.

- **Referitor la o potențială discriminare a petentei pe criteriul sex și vârstă**, pe lângă faptul că din cuprinsul petiției nu este stabilită legătura de cauzalitate între fapta sesizată și criteriul utilizat, este și neîntemeiată în esența sa. Profesia de asistent social este în mod covârșitor practică de femei, iar în domeniu, numărul absolvenților care practică asistența socială este inferior nevoilor de personal calificat.

- **Vis a vis de faptul că petenta susține că prin comportamentul reclamatei i-au fost încălcate dreptul la libera alegere a profesiei, dreptul la muncă**, reclamata precizează că din documentele de la dosarul cauzei și din descrierea situației de fapt se poate constata că aceste drepturi nu i-au fost încălcate, petenta fiind înscrisă în Registrul Asistenților Sociali din România și poate exercita profesia de asistent social pe teritoriul României și în afara lui. Faptul că de la apariția Legii 466/2004 și până în anul 2020, petenta a refuzat să respecte legea nu poate fi imputat reclamatei care de-a lungul timpului a notificat în repetate rânduri asistenții sociali că au obligația de a desfășura activitatea de asistent social în condiții de legalitate.

- Concluzionând și având în vedere aspectele anterior menționate, reclamata apreciază că, în prezenta cauză, nu sunt îndeplinite condițiile cumulative pentru constatarea faptei de discriminare, reclamata acționând în interesul legitim de respectare a legii și a unui nivel de calitate ridicat al activității în domeniul asistenței sociale. Aspectele sesizate de petenta nu întrunesc elementele constitutive ale discriminării, astfel cum este definită în art. 2 alin.1 din O.G. nr. 137/2000 republicată, reclamata nu a manifestat un comportament discriminator în raport cu petenta comparativ cu dl Iosif Csatos Dima, în baza acelorași prevederi legale. Petenta din anul 2004 pana in anul 2020 a refuzat să respecte legea și nu a avut statutul de asistent social conform prevederilor legal anterior indicate din Legea 466/2004, comportament care nu poate fi o scuza pentru acordarea unui tratament preferențial în raport cu categoria asistenților

sociali absolvenți ai facultăților de profil după apariția legii 466/2004.

V.Motivele de fapt și de drept

În fapt, Colegiul director reține spre analiză faptul că petentei i-a fost respinsă cererea de atestare de liberă practică pentru că există o hotărâre a Colegiului Național al Asistenților Sociali din România prin care se i se solicită să aibă o vechime de minim 5 ani ca membru al CNASR.

5.2. În drept, coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

5.2.1. În considerarea incidenței obiectului petiției la câmpul de aplicare al O.G. nr. 137/2000 republicată, trebuie precizat că jurisdicția exercitată de C.N.C.D. este administrativ – jurisdicțională ce presupune o procedură specială, care se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare.

5.2.2. *În fapt, obiectul petiției formulate vizează existența unui presupus fapt/act de discriminare generat de instituirea, prin art. 7 alin. 3 din Hotărârea nr. 8/2011 a Biroului Executiv potrivit căruia „Perioada lucrată, după intrarea în vigoare a Legii nr. 466/2004, ca practică în domeniul asistenței sociale de către persoanele care până la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri nu au formulat cerere de înscriere în Colegiul Național al Asistenților Sociali ,nu se ia în calcul la stabilirea perioadei minime prevăzute la art. 9 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 466/2004, necesară pentru obținerea atestatului de liberă practică”.*

5.2.3. Colegiul director se raportează la legislația aplicabilă cauzei prin prisma sferei de competență și reține că instituția reclamatului este emitentă a *Hotărârii nr. 8/2011 potrivit căreia „Perioada lucrată, după intrarea în vigoare a Legii nr. 466/2004, ca practică în domeniul asistenței sociale de către persoanele care până la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri nu au formulat cerere de înscriere în Colegiul Național al Asistenților Sociali nu se ia în calcul la stabilirea perioadei minime prevăzute la art. 9 alin. (5) lit. a) din Legea nr. 466/2004, necesară pentru obținerea atestatului de liberă practică”.*

5.2.4. **Pe fond**, în strânsă legătură cu aspectele reținute anterior prin prisma sferei de competență instituțională în domeniu, Colegiul director urmează a analiza în ce măsură obiectul petiției întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I ”Principii și definiții” al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II ”Dispoziții Speciale”, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, astfel cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.2.5. Potrivit art. 2, alin. (1) din OG nr. 137/2000, cu modificările și completările ulterioare, republicată, *“prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială,*

convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

5.2.6. Potrivit definiției discriminării, astfel cum este reglementată în OG nr. 137/2000, Colegiul director precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2 din OG nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Colegiul director trebuie să analizeze dacă tratamentul diferit a fost indus datorită unui criteriu prevăzut de art. 2, alin.(1), respectiv rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, care să fi constituit elementul determinant în aplicarea acestui tratament. Condiția criteriului, ca motiv determinant, trebuie interpretată în sensul existenței ca circumstanță concretizată, materializată și care constituie cauza actului sau faptului discriminatoriu, și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legătură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată.

5.2.7. Colegiul director analizează dacă în cazul semnalat de petentă se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare. Pentru ca o faptă să fie calificată discriminatorie trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;
- existența unui criteriu de discriminare conform, art. 2, alin. 1 din OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu modificările ulterioare;
- tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege;
- tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluia scop să nu fie adecvate și necesare.

Astfel, se poate considera discriminare:

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept
- dreptul să fie justificat

5.2.8 Raportat la obiectul petiției, Colegiul Director al CNCD are în vedere și dispozițiile art.2 alin.(3) din OG nr. 137/2000, republicată privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, potrivit căruia: *„Sunt discriminatorii potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate*

obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare”.

Elementele discriminării indirecte sunt: o practică, criteriu, condiție aparent neutră care:

- dezavantajează anumite persoane, față de alte persoane,
- încălcând un drept,
- fără o justificare obiectivă.

5.2.9. Colegiul director este chemat să analizeze dacă în cazul semnalat de petentă se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare. Sub aspectul incidenței prevederilor art. 2 din OG nr. 137/2000, republicată, relativ la definiția discriminării, Colegiul director precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2, alin. 1 din OG nr. 137/2000, republicată. Un aspect definitoriu al discriminării îl constituie faptul că diferența de tratament este bazată pe o caracteristică, respectiv un criteriu interzis. Ca atare, tratamentul aplicat trebuie să fie diferit de cel care a fost sau ar fi aplicabil unei persoane dintr-un grup relevant în circumstanțe similare sau comparabile. Or, discriminarea directă presupune atingerea adusă beneficiului unui drept al persoanei discriminate tocmai datorită apartenenței acesteia la un grup (de exemplu, origine rasială sau etnică, religie, sex etc.) sau al unei caracteristici individuale (dizabilitate, gen, vârstă, boală cronică etc.). Din acest punct de vedere, discriminarea directă presupune o legătură de cauzalitate identificabilă între actul sau faptul diferențierii și apartenența la una dintre caracteristicile sau la unul dintre criteriile cuprinse în norma juridică și individualizate în cazul persoanei care este supusă discriminării. Această legătură de cauzalitate reiese din definiția cuprinsă în art. 2 al OG nr. 137/2000, în particular, prin utilizarea sintagmei „pe bază de”, dispunând că prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință „pe bază de (...)”. Legătura de cauzalitate presupune considerarea motivului sau a motivelor care au stat la baza actelor aplicate în cauzele de discriminare (tratamentul diferențiat) și impun a analiza dacă un criteriu interzis (origine rasială sau etnică, vârstă, dizabilitate, sex, religie, convingeri etc.) invocat de petent constituie un factor relevant sau determinant în acțiunea sau inacțiunea imputată părții reclamante.

5.2.10. Criteriul aparent neutru constă în condițiile impuse de *art. 7 alin. 3 din Hotărârea nr. 8/2011 a Biroului Executiv*, care trebuie înțelese ca o îndatorire generală a tuturor asistenților sociali, pentru ca profesia de asistent social să fie exercitată legal.

5.2.11. Colegiul director constată că la baza tratamentului diferențiat invocat de petentă stă criteriul de vârstă, petenta considerând că persoane mai tinere și cu mai puțină expertiză în domeniu beneficiază de dreptul de a li se elibera atestatul de liberă practică și de a desfășura activitatea în mod independent, în timp ce persoanele care au absolvit printre primele generații și au dobândit experiență relevantă nu beneficiază de acest drept, precum și criteriul de sex, petenta considerând că domnul Iosif Csatos Dima s-a aflat într-o situație similară cu a sa, însă acestuia i s-a eliberat atestat de liberă practică. Astfel, raportat la raționamentul expus anterior, partea reclamantă a reușit să inverseze sarcina probei, depunând la dosarul cauzei (fila16 nr.înreg.365/17.02.2011)

cererea domnului Iosif Csatos Dima cu privire la înregistrarea în Registrul Național al Asistenților Sociali precum și eliberarea avizului de exercitare a profesiei de asistent social sau atestatului de liberă practică în asistență socială, precizând totodată că profesia de asistent social este în mod covârșitor practică de femei, neputându-se astfel stabili legătura de cauzalitate între fapta sesizată și criteriile invocate de petentă.

5.2.12. Privind justificarea obiectivă, prin jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, a arătat că justificarea obiectivă și rezonabilă trebuie să:

- urmărească un scop legitim și
- măsura să fie adecvată și necesară cu scopul urmărit, respectiv,
- măsura aplicată trebuie să fie proporțională cu scopul urmărit

5.2.13. În analiza scopului legitim, trebuie analizată existența acestui scop raportat la dreptul atins prin diferențiere. Din apărările părții reclamate, Colegiul director reține că scopul legitim urmărit de aceasta, în calitate de autoritate de stat, a fost de a-și îndeplini obligațiile ce-i revin prin punerea în aplicare a cadrului legal incident, de a crește calitatea serviciilor furnizate de asistenți sociali, de a se asigura că acestea sunt furnizate în acord cu legislația în vigoare, motiv pentru care de la data adoptării Legii 466/2004 privind statutul asistentului social, a susținut în mod constant un proces de informare cu privire la calitatea profesională a persoanelor care realizează și emit documente cu privire la evaluarea și intervenția socială

5.2.14. Colegiul director constată că, în prezenta speță, au fost adoptate reguli care pot menține standardele impuse de prevederile Hotărârii emise de partea reclamată precum și de prevederile Legii 466/2004 privind statutul asistentului social, din care rezultă că titlul de asistent social poate fi deținut doar de către persoanele care au obținut diploma de licență cu specializare în asistență socială, de asemenea, desfășurarea activității acestora în condiții de legalitate impune obținerea avizului de exercitare a profesiei de asistent social sau după caz atestatului de liberă practică, documente ce se eliberează de către Colegiul Național al Asistenților Sociali din România-CNASR-ca urmare a înregistrării în Registrul Național al Asistenților Sociali din România, aceștia putându-și desfășura activitatea numai după aprobarea cererii de înscriere ca membru CNASR.

5.2.15. Prin urmare, în speța de față, Colegiul director constată că prevederile legale nu limitează dreptul de exercitare a profesiei de asistent social, petenta fiind înscrisă în Registrul Asistenților Sociali din România și poate exercita profesia de asistent social pe teritoriul României și în afara lui, însă faptul că de la apariția Legii 466/2004 privind statutul asistentului social și până în anul 2020 petenta nu a solicitat înscrierea în acest registru, nu se poate reține că i-a fost încălcat acest drept.

5.2.16. Colegiul director constată că partea reclamată a adoptat o metodă adecvată în atingerea scopului urmărit, astfel măsurile adoptate sunt justificate obiectiv.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Nu se întrunesc elementele constitutive ale unei fapte de discriminare conform O.G. 137/2000, republicată, măsura este justificată obiectiv pentru un scop legitim. Nu este drept încălcat.

2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BABUȘ RADU – Membru

BĂNICĂ CLAUDIA CERASELA – Membru

DIACONU ADRIAN NICOLAE – Membru

GRAMA HORIA – Membru

MOȚA MARIA – Membru

OLTEANU CĂTĂLINA – Membru

Data redactării: 24.04.2023

Redactată și motivată: ACF./C.V.

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

